

M.

ott
nár
ebb
eso-
jta,
vé-
és
lme
ncs
zer-
neg-
asra
án-
kéd
kisa,
leg-
lia.
tai-
ikat
i a
—
sko-
gyi-
nak.
ber-
mes.
negy
itt
öm-
jeles
atal-
nak
nyos
ugy
ozás.
van,
adás.
gész
üme-
n.

külső
b.

midl

eddig
gjobb
gyobb
baráti
fagy-
városi
rület-
zerint
tatom
b.

n-épület.

KIS NAP



A MEGDÉZSMÁLT KOSÁR. (Lásd a 39. lapon.)

XLV. kötet, 3. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon

1893. július 16-án.

ROSZCSONT FERKE ujabb rugaszkodásai.

Irta: **Ida néni.**

(Képekkel.)

(Folytatás.)



SIRVA-RIVA ment haza Janika. Ferke és a jó pajtások majd oda lettek a nagy nevetéstül, úgy tetszett nekik a tréfa. Persze később leesett az álla Ferke barátunknak, mikor azt hallotta, hogy az ő — a Ferke zsebpénzéből béleltették be újra Janika kabátját. Így legalább ő sem felejtette el az uri farkasvadászatot. Ferke dühös volt, mikor azt hallotta, hogy addig nem kap egy krajczárt sem zsebpénzéből, amíg annak összegyűjtött tizeskéiből ki nem futja Janika kabátbélése. Ha akkor megkaphatta volna azt a gyereket, ezer darabra tépi.

— Azok a haszontalan ficzkók! dühöngött — azok a Janikák, Lajoskák, Pistukák! Azok a drágalátos anyámasszony katonái! Hányszor kaptam már ki miatok! Ha valami bajuk esik, engem vernek el, vagy csuknak be és koplaltatnak. Hát én strázsáljam őket? Én legyek a dadájok? Csak egyet kapjak a körmeim közé, nem bánom, akármelyik az, tudom Istenem, hogy pozdorjává szedem szét nem csak a kabátjokat, de magukat is.

És másnap már akadt is, akin hűthette a bosszuját.

2. A csuszka.

Lajoska volt a szerencsétlen áldozat, akit szintén a kíváncsiság hajtott Ferke körmei közé éppen úgy, mint Janikát.

A dolog pedig így történt:

Ferke barátunk pompásan tud koresolyázni, de ő azért azt találja, hogy a csuszkálás való a fiuknak, az az igazi multság. A koresolyázás nagyon is czifra, finom, urias valami; az aczél-koresolya nem kopik, ellenben a csuszkálásnál egy délután alatt tönkre teheti a legerősebb csizmatalpat is.

Épp ezért becsüli is többre. Volt hát gondja rá Ferke barátunknak, hogy a csuszkálást is élvezhesse, és a hatulsó udvarban nagy gonddal és fáradsággal olyan pompás hosszú csuszkát is »dolgozott ki«, hogy hire futott az egész városkában. Jöttek is sokan a csodájára. De volt ám Ferkének esze, hogy nem bocsátott feléje senkit, aki *belépti díjat* nem fizetett. A kapu be volt zárva és Ferke ugyancsak vigyázott, hogy senki be ne lopózkodhassék. Nem volt szabott ár, Ferke elfogadott mindent: diót, almát, bélyeget, zsinórt, gombot, színes üvegdarabot, márvány golóbist, vas pennát — szóval bármily csekélységet: de ingyen csak legjobb barátainak engedte meg a »csuszka« élvezését.

A rácsos kerítésen kívül mindig volt egy sereg néző gyerek. Ezek abban gyönyörködtek, hogyan mulatnak azok ott benn, megéljenezték azokat, akik elestek és ha egy kis parázs verekedés keletkezett, — ami nem volt ritkaság ennél a kompániánál — egymásra uszították a dulakodókat és biztatták azt, aki alól volt, hogy »ne hagyja magát!« Különösen nagy volt az öröm, ha Ferke a csuszka végén gáncsot vetett egynek és ez felbukott, utána és ennek a hátára a többi, mint a kártyák. Ilyenkor a t. cz. néző közönség tombolt örömeiben. Tapsoltak, ujrátak, amint birtak, és nagyon sajnálták, hogy ők nem bukhatnak velök együtt.

Lajoskának is nagyon megtetszett az ilyen gyönyörű bukfenczés, de közelről szerette volna látni, azaz hogy: szeretett volna egy piczikét csúszkálni ő is. Oda szolt hát Ferkének:

— Édes Ferikém! Bocsáss be, kérlek!

— Van krajczárod? Fizess egy krajczárt, akkor bejöhetsz.

— Nincs most krajczárom, de holnap lesz! felelt Lajoska. Eressz be!

— Ha nincs krajczárod, add ide az ozsonádat!

— Már megettem... nincsen; de holnap lesz.

— Akkor holnap fogsz csúszkálni, felelé nagy bölcsen Ferke, ma nem!

— Jól van, mondá Lajoska, hát nem fogok csúszkálni; csak az udvarba bocsáss be egy kicsit! Nézni foglak benneteket, hiszen rokonod vagyok, ingyen is bebecsáthatnál.

— No legyen, hát nem bánom! mondá nagylelkűen Ferke; mivel rokonom vagy, ingyen is bejuthatsz. De elébb csókold meg háromszor a kilincset, akkor csúszkálhatsz is, ha tudsz

Erre Lajoska mindjárt ráállott. Nem is hitte volna, hogy ilyen olcsó áron juthasson be még ma. Azonnal kész volt rá, hogy megtegye, amit Ferke kívánt. Ez meg a pajtásokkal odajött az ajtócskához nézni, vajjon Lajoska hiven teljesíti-e a föltételt.

— De aztán Isten igazában csókold meg! Nagyot czuppanjon a csókod!... parancsolá Ferke, különben semmibe sem veszem. Most vigyázz! Egy!

Lajoska kemény csókot nyomott a fagyos vasra, (Lásd a képet a 36. lapon) de abban a pillanatban keservesen elordította magát. Szájából kibuggyant a vér, ajka oda

tapadt és nem bírta többé levenni — oda fagyott.

A báméskodó gyerekek közül a jobbak Lajoska segítségére siettek, kiszabadították és kendőikkel el akarták állítani a vérzést. De Ferke és a többi jómadár úgy kaczagott, hogy csak úgy rázta őket. Minél keservesebben sírt Lajoska, annál vigabak voltak.

— Az csak *egy* csók volt! gunyolódott Ferke. Még kettővel tartozol, különben nem jössz be. Hallottad?

Lajoska nem felelt most Ferkének, mert ajka borzasztóan megdagadt és fájt. Sirva ment haza. Egy-két fiu kísérte. Otthon ezek beszélték el az édes anyjának, mi történt vele, mert a szegény fiu egy árva szót nem birt beszélni avval a hurkává dagadt szájjával.

Lajoska édes atyja nem vette tréfára a dolgot. Még aznap Ferke urfit sajátkezüleg úgy megnáspágolta, hogy jobban sem köllött. Most már neki is fájhatott a bolond tréfa, nemcsak Lajoskának. És a mi ennél is keservesebben esett: otthon büntetésképp kiszabták rá, hogy mindaddig, amíg a Lajoska szája meg nem gyógyul, Ferke urfi elesik a harmadik tál ételtől.

Mivel Lajoska nem járhatott ki, a rokon fiuk és lányok hozzá mentek vele játszani. Biri néni is eljött megnézni a kis beteget, akit nagyon szeretett. Czukorkát hozott neki, de ezeket Lajoska most nem ehetett, csak tejeckét, levest szürcsölhetett, mint egy kis baba.

— No szépen megjártatok te és Janika! mondá Biri néni; megemlegetitek, tudom. De ugy-e, mindig azt mondom, kerüljétek ezt a vásott fiut. De ti csak a magatok

kárán okultok. Csak akkor hiszitek el, ha már késő.

— Én azt gondoltam, mentegetődzött Janika, hogy nem fog bántani.

— A legjobb, ha kerülöd, szakítá félbe Biri néni; akármit tennél, még ha a lelkedet is oda adnád neki, nem bánná, mégis csak rosszban törné a fejét. Nem köll neki



... CSÓKOT NYOMOTT A FAGYOS VASRA. (Lásd a 35. lapon.)

hinni. Fussatok előle, ez az egyedüli módja, hogy ne árthasson nektek. De ti ugy tesztek, mint a kíváncsi egérke a csapda előtt: »Csak megszagolom egy kicsit a hájat!« Beütötte orrocskáját és vége volt

Finczikének. Ti is azt mondjátok: »Csak egy piczikét barátkozunk Ferkével!« — aztán megjárjátok.

— Igaza van Biri néninek, mondá Annuska. Mától fogva elfutok, ha csak

köze
koda
bár,
arró

hisz
dítel
D
tek,
nem
alka
tani

—
dul
ném
Bes
kün
Fer

nem
hoss
tett
Laj
His
Bir
háb
mig
gáb

volt
egés
csin
jó
ami
—
mor
—
özv

közeledik felém, de most, — és felkapaszkodott Biri néni ölébe — de most ugye bár, mondasz nekünk még egy pár csinyt arról a rossz Ferkéről?

— Boldog Isten! . . . kiáltott fel a néni; hisz' ez borzasztó! Hát már megint kezditek? Ma nincsen kedvem a meséléshez!

De a gyermekek nem tágtottak. Örültek, hogy így megkaphatták Biri nénit és nem akarták a jó alkalmat elszalasztani.

— Nem szabadul tőlünk, édes néni. Meséljen! Beszélje el nekünk, mit tett Ferke a néninek?

— No, akkor nem lesz vége, hossza! — nevetett Mari néni, a Lajoska mamája. Hiszen neked, édes Birim, valóságos háborud volt vele, míg szomszédságában laktál.

3. A kémény titkai.

— Háboruban volt ő kelme az egész világgal, mindenkit megbosztott a csinyjeivel. Mit cselekedett azzal az áldott jó Szemesnével! Csakugyan hallatlan dolog, amit művelt!

— Azt a Szemesnét én nem ismerem, mondá Annuska. Ki az?

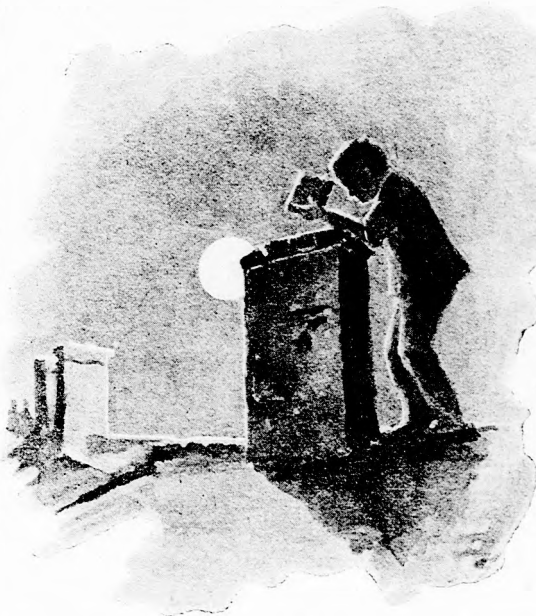
— Hát az egy nagyon tisztességes, derék özvegyasszony, felelt Biri néni, aki még a

légynek sem vétett. Ott lakott ő a Varjasdyék szomszédságában. Annyi bizonyos, hogy a halála napjáig sem felejtí el Ferkét. Hát ugy esett, hogy van Szemesné asszonynak egy nyári konyhája, azon egy régi divatu nagy kéménye. Nem tudom ha láttatok-e már ilyet . . .

— Ó láttunk, mondá Géza. Alulról az eget lehet meglátni a kéményen keresztül és ha a háztetőn van az ember, onnan bekukucskálhat a konyhába. Dóri néniéknél láttam. Füstös fecskék is fészkelnek benne.

— No hát Szemesnének is ilyen kéménye volt. Ferke pedig, ki házfödeleken szeret lakni, felkapaszkodott a kéményre . . . talán fecskék után, vagy hogy a kéményseprőt utánozza. Nagyon tetszett neki, hogy úgy felülről nézhet be a konyhába, és

persze mindjárt arra gondolt, hogyan csinálhatna ott egy kis galibát. A kémény tetején egy téglá valahogy meglódult a keze alatt. Ferke meglázította és zsuppsz . . . a téglá lehullt a tüzhelyre, egyenesen bele a husos fazékba. A fazék nem tört össze, mert vasból volt; de a leves nagy sístergéssel futott ki belőle úgy, hogy alig maradt



. . . ZSUPPSZ! A TÉGLA LEHULLT.

benne egy csöpp. Szemesné és Zsuzska, a cseléd nagyot sikítottak, mikor a téglá bezuhant. És nem is bánták a levest, sőt hálát adtak Istennek, hogy nem zuzta be egyiköknek a fejét. Azt hitték, hogy magától esett le; nem is jutott eszökbé Ferkére vagy valaki másra gondolni.

A legénykének az első kísérlet után nagyon megtetszett a multság. Most már tele rakta minden zsebét kővel, tégladarral és egész záporosót hullatott le a kéményből. A konyhában éppen nem volt senki, Zsuzska is kiment volt egy percze, miután az edényt a mosogatóhoz kirakta. A kövek csörömpölve hulltak le az edényre és a tálát, tányért, poharat, bögrét és cserépfazekat ezer darabra zuzták.

Zsuzska összecsapta kezét, mikor a nagy csörömpölésre beszaladt, ugyszintén Szemesné asszonyom is.

— Jézus Mária! Ki tette ezt?

Nem köllött sokáig keresni. Ott heverték a kövek, a pusztítás eszközei. A jámborok még most sem gondolták, hogy valaki dobhatta azokat, hanem azt hitték, hogy a kémény akar bedőlni. Felküldték tehát a kőmivest, hogy igazítsa meg. A kőmives ott babrált vagy három napig, fölvette a napszámot és azt mondta, hogy most nyugodtak lehetnek, mert már rendben van minden.

Nem is hullt le ezentul több kő; de nem azért, mivel a kőmives segített volna a bajon, hanem mert Ferke urfinak egyből jutott az eszébe.

Tejbekását főzött Szemesné asszonyom, még pedig jókora lábasban, mert vagy négy kosztos diákja volt. Mikor kavargatja, egyszerre bosszusan oda szól Zsuzskának.

— Hallod-e te Zsuzska! Ez már mégis példátlan valami, amilyen gondatlan vagy! Egy darab mosogatórongy van a tejben!...

— Az nem lehet! védekezett Zsuzsi. Én jól kitörülgettem a lábast, megszurtem a tejet, hogy kerülne oda rongy-darab?

— No gyer ide, nézd meg magad, mondá Szemesné asszonyom.

Zsuzsi odament, kivette a kanállal azt a valamit és ide-oda forgatta.

— Már bizony ennek a rongynak füle és farka van . . . mert az nem más mint egérke!

Tyüh! . . . mekkorát sikoltott erre Szemesné asszonyom. Aztán kirepült a lábas az udvarra, Bodri kutyának a nagy örömére, aki nem bánta rongy volt-e benne, vagy egér, hanem fölhabzsolta a tejes rizskását.

Szemesné asszonyom pörölt a Zsuzskával, ez meg esküdözött, hogy ő nem tudja, honnan került oda az egér. Persze, hogy nem tudta, mert nem látta, mikor pottyantotta le Ferke azt az egérkét olyan nagy szerencsével, hogy éppen a lábasba esett bele.

Éppen ilyen ügyes keze volt másnap is a haszontalan fiúnak. Szemesné asszonyom kedveskedni akart a diákjainak és olyan pompás turós csuszát készített, hogy a kis király is megehetette volna. Megöntötte bőven tejföllel, behintette jó fris turóval, ropogós barna tepertővel, amint illik, és már örült neki, milyen jól fog az esni a fiúknak. Míg azonban ő ott térül-fordul a konyhában, addig a kéményből lehull az áldás a csuszára — száraz cserebogár képében, melyet Ferke néhány marékkal onnan felülről szórt le. Szemesnének igen gyöngye szeme volt és nem is vette észre, mi történt a csuszával. Bevitte a tálát és bőven osztogatott belőle az éhes fiúknak.

De ezek alig kostolták bele, midőn Sándor, köztük a legpajkosabb, rázendíti ezt a dalt, hogy:

— *Cserebogár, sárga cserebogár . . .*

— Sándor, hallgasson el! intette Szemesné asszonyom. De az csak folytatta:

— *Nem kérdem én tőled mikor lesz nyár?*

Azt sem kérdem, sokáig élek-e.

Csak azt kérdem

— Ugyan Sándor, micsoda divat az asztalnál énekelni? — mondá Szemesné bossusan.

— De kedves néni, tán csak szabad a cserebogártól kérdezni, hogy került ide a turós csuszába? felelt a kópé nevetve.

— Cserebogár a turós csuszában! *Az én turós csuszámban! Az lehetetlen! Az nem igaz! kiáltott a szegény néni mérgesen.*

— De kérem, itt van. Hát ez nem cserebogár? Valódi hamisítatlan cserebogár. Fogtam eleget, tanultam is róla, hát talán csak ismerem?

— De az nem volt a turós csuszában, azt maga csempészte ide, hogy bosszantson! kiáltotta Szemesné asszonyom kipirulva.

— Már hogy tettem volna ilyet? Tessék nézni! . . .

És amint beszélt piszkálgatta és forgatta a turós csuszát a tányérján és így folytatá:

— Itt is van egy! itt is! . . .

A második diák, Dezső is megszólalt:

— Tessék néni! Én is találtam vagy hármat.

— Én meg ötöt! kiálta Józsi előmutatva a talált bogarakat.

— Nekem jutott a legtöbb, nevetett Lajos. Engem legjobban szeret a néni.

— A tálban is van egy pár! A néni tányérján is! mondá Sándor. Tessék! Ide

csak nem csempészhettem be őket? Nem vagyok én bűvész.

Szegény asszonynéni lerogyott a székre. Majd elájult. Végre összeszedte magát és Zsuzsit hívta be. Őt támadta meg, hogy került a csuszába az a sok cserebogár?

De biz' attól hiába kérdezték. Ő egyebet sem tudott mondani, mint azt, hogy bizony az ő porciójában is van abból a fránya bogárból egy-kettő. Rajta és a ténsasszonyon kívül nem volt senki a konyhában. Nem tehetette más mint az. . . ördög.

(Folytatása következik.)

A MEGDÉZSMÁLT KOSÁR.

(Képpel a czimlapon.)

UGY EMLÉKSZEM, kirándulás, vagy majális volt tán

Egy nagy kosár ennivalót vitt magával Zoltán.

Hogy elfáradt, a ligetben kosarát letette, Maga maradt s elbóbiskolt egy kicsit felette.

Egy csösz lakott ama tájon; ennek nagy kutyája

A ligetet egy nap tizszer be-beszaladgálja; Idegenre ugat máskor, de most meg se mukkan.

Hanem halkan, mint a szellem, a kosárba kukkan.

»*Mi a manó? Enni való — s szunnyad a kis gazda;*

A kosarat megdézsmálom s elbujok a gazba; Vajas kenyér, sonka szelet, hideg sült s a többi —

Be meg fogom a bendömet ezekkel ma tömni.«

Ezt gondolja s szépen csendben ekkép is cselekszik

A sok elcsent jó falattal a sürübe fekszik... Ébred Zoltán, néz ijedten az üres kosárra:

»*Jesszus! Itt valami éhes, rossz kísértet jára.«*

OZSONNA.



*BODRI kutya,
okos kutya,
De azt azért még-
sem tudja,
Hogy Irénke a
bögrebe
Olyan buzgón
miért néz be.*

*Persze Bodri ismer túlat,
— Ő olyanból ozsonnát —
Hanem rejtély mindörökre
Ő előtte a kis bögre.*

*Kérdi Bodri: »mi van benne?..
Ha valami ízes lenne.
Olyan csontos, húsos féle,
Magam is enném belőle.«*

*»Bodri uram — Irén mondja —
Kendnek arra semmi gondja.
Tejet iszom ozsonnára,
Kelmedet meg mócsing várja.«*

HÜVELYK MATYI LAKODALMA.

— Tréfás mese, Jámber Ilonától. —

HOL VOLT, hol nem volt, volt egyszer egy iczi-piczi emberke, akinek már bizonyosan hallottatok a hírét, s aki éppen csak akkorka volt, mint a hüvelykujjam. Mindig csizmát viselt, meg fekete nadrágot, piros mellényt és czifra dolmányt, meg félre csapott kis kalpagot, a neve pedig Matyi volt.

Egyszer Matyinak az jutott eszébe, hogy ő bizony el szeretne menni az óriások országába. Ott persze ezerszerte nagyobbak az emberek, mint ő; ámde a mi Matyink nagy vitéz volt és se szó, se beszéd, még csak össze se pakolt, hanem utra kelt. Nagy baja volt azonban, hogy ő maga nem igen tudott egyedül oda elmenni. Jónak találta, hogy valakit keressen, aki elviszi, mert ő hamar elfáradt volna.

Először is a rókával találkozott és látván, hogy ez rá sem hederít, utána kiáltott:

— Hé, róka koma, álljon meg csak!

A róka haragosan fordult meg, mintha azt akarta volna mondani: hogy mersz csak így per komám beszélni velem?

Ezt Matyi mintha hallotta volna; tehát így szólt:

— No, no kérlek, csak ne haragudjál mindjárt! Inkább mondd, elvinnél-e engem az óriások országába?

— Elviszlek, felelt a róka, ha van pénzed.

— Micsoda? Azt hiszed, megbolondultam? Hiszen ha volna pénzem, nem kérnék téged, hanem fiákerba ülnek.

— Akkor biz én nem is viszlek, felelt a róka és távozott.

Matyi pár perczig gondolkozott, azután utána szaladt, mert Matyi nem olyan legény volt, aki hamar elállt volna szándékától. Hirtelen felugrott a róka lompos farkára és ott kényelmesen elhelyezkedett. A róka megindult, de nem ment egészen az óriások országába, hanem egy kőnél megállt, Matyi pedig leugrott a róka farkáról és kaczagva meg gunyolódva ugrált körülötte. A róka dühösen nézett reá, mivel hogy ilyen csöppség kifogott rajta. Tehát fogta magát és farkával Matyit a mocsárba dobta, aztán odább állt. Matyi ijedten lubiczkolt a vízben, de nem sokáig, mert mihamar kilábolt, gyorsan letisztította magát és vigan fütyörészve indult ismét utnak. Nem sokára azonban elfáradt és leült a fűbe, ámbar jól tudta, hogy még messze van az óriásoktól. Körülnézett, akkor meg egy vad lovat pillantott meg. Rákiáltott:

— Allj meg! Elvinnél-e engem az óriásokhoz?

— Van pénzed? kérdé a ló is.

— Mit? kiáltott Matyi, hiszen ha volna pénzem, kocsiba ülnek.

A ló nem felelt, hanem odább vágatott s Matyinak minden erejét össze kellett szednie, hogy utól érje. Végre elérte és hirtelen felkapaszkodott reá. A ló érzett

ugyan valamit, de azt hitte, hogy talán valami bogárka ült reá, hát csak ment tovább.

Sokáig mentek, egyszerre csak gyönyörű palotát pillantott meg Matyi. És a ló megállt, ő pedig leugrott és gyorsan fölment a palota lépcsőin. Az ajtó előtt megállt és fölnézett, mert egy óriás katona állt ott, őrizve a bejárást. Matyi vígan kiáltott oda:

— Hallod-e te kis katona, itt lakik az óriás királyné?

A katona nevetve nézett le.

— Itt bizony, te kis bogár. Hanem jegyezd meg magadnak, hogy te vagy a kis katona.

Ezzel egy lapátot fogott és rá tette Matyit, azután bedobta a királyné termébe. Matyi gyorsan talpra ugrott és letisztította magáról a port. Épp ekkor bejött a királyné, lenézett reá és így szólt:

— Hát te mit keressz itt?

Mialatt ezt mondta, föl is emelte Matyit és tenyerére vette. Matyi pedig így szólt:

— Azért jöttem ide, hogy ott legyek a leányod esküvőjénél.

Alighogy ezt kimondta, az ajtóban egy szép leány jelent meg. Ez pedig a királykisasszony volt. Oda futott anyjához és gyermekes örömmel mondá:

— Oh mamácskám, milyen kedves kis baba van a kezében.

— Ej te kis bohó! Hisz ez nem baba, hanem egy iczipiczi emberke.

— Annál jobb, mondá a királykisasszony.

Elvette anyja kezéről Matyit és a maga szobájába vitte. Ott letette, azután piczi játék-házikót vett elő és így szólt Matyihoz:

— Látod, ez lesz a lakásod, szépen be van butorozva. Itt a kulcs, de nekem is van hozzá kulcsom. Nézz körül a házikódban.

Matyi ezután nagyon jól élt. Amit csak kívánt, mindent megkapott, mert a királykisasszonynál nagy kegyben állt. De Matyi mégsem volt egészen megelégedve, egyre

számlálta a napokat, mikor lesz már a királykisasszony esküvője.

Végre felvirradt a várva várt nap. A menyasszony rendkívül szép volt, fehér selyem ruhája gyémántokkal volt diszítve és öt öl hosszú uszálya volt. Legelől mentek a lovasok csillogó egyenruhában, azután temérdek kocsi, melyekben a legfényesebb ruhákban ültek az urak és hölgyek a legusolsó kocsiiban pedig a menyasszony, azután még katonák zeneszóval. Hát Matyi ugyan hol volt? Megmondom: egyik urnak a zsebében, mivel attól tartott, hogy agyon nyomják. Mikor a pap összeadta a mátkapárt, akkor kívül megszólalt a zene olyan vígan hogy Matyi barátunk tánczra perüilt, bár a zseb ránczaiban néha megakadt és elesett. Ez azonban nem zavarta őt jókedvében.

Az esküvő alkalmával Matyi megismerkedett egy épp oly nagyságu hölgyikével, amilyen ő maga volt s a kinek Hüvelyk Janka kisasszony volt a neve. Anyira megtetszettek egymásnak, hogy Matyi kijelentette a királynénak, hogy a kis hölgyet feleségül veszi. A királyné azonnal kitézte az esküvő napját, Matyinak egy kis házikót is ajándékozott és egy erszényt is, amely tele volt pénzzel; a kis menyasszonynak pedig drága gyémántot. Az esküvőt aztán vígan ülték meg és még most is élnek, ha azóta meg nem haltak.

REJTETT PÉLDASZÓ.

- 21, 7, 16, 4, Leghatalmasb folyamunk ez.
 5, 15, 3, 10, Házi szárnyas, úszni is tud.
 10, 11, 13, 12, Nyitva tartsd a szegény előtt,
 14, 17, 6, 2, 8, 23, 5, Ez egy nem páros rend-számnév,
 1, 20, 18, 2, 24, Szívünk, lelkünk ilyen legyen,
 19, 12, Neve az állóvizeknek,
 9, 10, 22, 15, Kis gyermekek gondozója,
 1,—24, Becses tanács a tartalma.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

„Uj Robinson”

czimü pompás munkát, melyet csaknem 100 kép ékesít, s kemény táblába van kötve.

KUKORIKÚ MŰVÉSZI KÖRUTJA.

— Mese, öt képpel. —



FÉNYES tollú, nagy tarajú büszke és szép Kukorikú uram nagy szárnycsattogással szállt föl a kerítésre s hatalmasat kukorékolt. Zengett bele az udvar, de még a szomszédos mező is, messze egészen az erdőcskéig.

És Kukorikú kevélyen nézett szét, tekintével kérdezőn:

— Mit szóltok ehhez, mi? Hol van kakas hetedhét országban, aki velem mérközhetnék?

Volt is bámulója ott lent az udvarban. A kerítés tövében Pipiske, a fiatal tyukocska, épp egy kövér magocskát talált, de elfelejtette fölsípni nagy bámulatában, amint a Kukorikú éneke megharsant.

— Jaj istenem, de csak gyönyörűen fujja!

Egészen közel kapargált Buboska is, Pipiskének a testvérénje. Ő is fölpillantott és legelőször is fölkapta az álmétkodó Pipiske elől a kövér magocskát, aztán szinte lenézőleg mondá:

— Ugyan szépen tudod dicsérni! Hogy gyönyörűen fujja! Minden kakas gyönyörűen fujja. De a mi Kukorikú urunk remekül, páratlanul, felségesen fujja. Örökös kár, hogy csak mi halljuk és nem az egész ország, az egész világ és ami még azon túl van.

Kukoriku elégedetten pillantott le a magasból.

— Jól beszélsz, Buboska. Látom, te vagy az én legőszintébb és legigazibb hívem. De ne busulj. A mi nincs, még lehet. Nem maradok én örökre itt eldugva ismeretlenül. Majd zengi ország-világ a híremet, ha megismer.

Arra sétált Pöttyöske is, a ki már nem volt egészen fiatal tyukocska. Nem bámult oly nagyon, mint Pipiske és Buboska, hanem inkább kíváncsian szólt föl Kukorikúhoz:

— No, már azt szeretném tudni, miképen juthatnál hozzá, hogy az egész világ megismerjen? Itt a mi udvarunkon bizony édes kevesen fordulnak meg.

— Majd megfordulok én a nagyvilágban, felelé Kukoriku büszkén. Már kaptem is fényes meghívást egy igen jeles, világlátott urtól, hogy menjek vele művészi körutra, nagyszerű diadalokat fogunk aratni.

— Oh, oh! Ez már valami! álmétkodott Pipiske.

— Tudtam én, hogy így lesz, nem maradhat ez el, mondá Buboska. És ugyan, ha szabad kérdezni, ki az a derék ur, aki ezt ajánlotta?

— Megmondhatom, mert már nem titok, már megállapodtunk. Tegnap amott a hátsó palánk mellett tartottam egy kis énekgyakorlatot. Sokáig észre sem vettem, hogy hallgat valaki, de aztán hallom, hogy egy áhitatos hang fölkiált:

— Remek! Remek, igazán nagyszerű!

Oda pillantok, hát látom, hogy egy igen előkelő külsejű ur egész elragadtatással néz felém. Mivel nem a mi fajtánkbeli volt, hanem néglábu, eleinte kissé félvállról beszéltem vele.

— Mit lábatlankodol itt? mondám. Én most csak gyakorlatokat végzek, nincs szükségem hallgatókra.

— Óh, ne haragudjál, dicső énekes! felelé ő; ha már a pusztá gyakorlat ily remek, milyen lesz majd, ha igazán, teljes művészettel énekelsz! Ezt, ezt keresem már

hetek óta
meg, jeles
vagyok,
vagyok a



vészi kör
indulato
ségem. B
keresek.

Eddig
hitetlen

— H
hizelgő i
valami b

— Ug
ur mérg
nincs tök
séges ty
aki azt
Egyébirá
én jeles
megállap

— Na
Oh, de r

hetek óta, egy ilyen társat! Mert tud meg, jeles énekes, hogy én is művész vagyok, talán hallottad is hiremet. Én vagyok a híres Róka-Móka mímelő s mű-



vészi körutra készülök, de egymagam nem indulhatok, egy jeles énekesre is van szükségem. Benned megtaláltam, amit oly rég keresek.

Eddig beszélt Kukorikú ur, mikor a hitetlen Pöttyöske közbeszólt:

— Hallod-e, Kukorikú, hátha ez a hizelgő idegen valami furfangos kópé, aki valami bajba akar belecsealni?

— Ugyan ne fecsegj! kiáltá Kúkorikú ur mérgesen. Látszik, hogy csakugyan nincs több eszed, mint egy egészen közönséges tyuknak. Hol akadna olyan vakmerő, aki azt hihetné, hogy velem tréfálhat? Egyébiránt nem is engedhetem, hogy az én jeles barátomat valaki sértgesse. Már megállapodtunk s ma este felé indulunk.

— Nagyszerű, nagyszerű! kiáltá Bukoska. Oh, de nem magad mégy, ugy-e? Minket

is visztek, ugy-e? Nekem is van egy kis hangom, majd én kísérem az énekedet.

— Nem bánom, te is jöhetsz.

— Én is megyek, én is! szólt Pipiske. Én majd tánczolok. Oh, hiszen tudjátok, én nagyon fürge vagyok.

— Jól van, te is jöhetsz, így legalább változatosabb műsora lesz a hangversenyünknek. Jeles barátom, tudom, szívesen lát titeket is, ha én foglak ajánlani.

Pöttyöske csak csóválta a fejét.

— Nem igen bizom én ebben a művészi körutazásban. Soha sem hallottam, hogy valamelyik atyánkfia ilyesmibe fogott volna bele. De minek is? Hát nem elég tágas itt a mi udvarunk? Vagy ha éppen sétálni akarunk, itt van közel a mező. Nem vagyunk mi vándor madarak, hogy szerte bolyongjunk a világban.

Kukorikú ur büszke megvetéssel nézett rá.

— Ne kotyogj bele abba, amit nem értesz. Maradj csak itthon ebben az unalmas udvarban. Nem hívtalak, nem is viszlek.

— Ha hívnál sem mennék, felelé Pöttyöske. De egy darabon elkísérlek, mert kíváncsi vagyok arra a te híres barátodra.

— Majd másképp beszélsz is, ha egyszer láttad. No, de most készülünk az utra. Még ki kell fényesítenem a sarkantyumat. Ti is készüljetek.

Pipiske nem igen tudta, miként készüljön; Buboska azt tartotta legszükségesebbnek, hogy szépen kisimitsa a tollát, a mire a hitetlen Pöttyöske nevetve mondá:

— Aki utra készül, nem öltözik parádéba. Okosabb lesz, ha jóféle elességgel teleszeded a begyedet, mert nem tudhatod, hol találsz egy kis enni valót.

— Jaj te falánk telhetetlen! Mindig csak az evésen jár az eszed, pirongatá

Kukorikú ur. Ne hallgassatok rá Pipiske és Buboska. Bőségben fogunk uszni, a merre csak megyünk, mindenütt traktálni fognak. Jeles művészeket így szokás fogadni. De aztán mi is tegyünk ám ki magunkért.

— Ez a fő, bizonyítá Buboska.

Mindnyájoknak, Pöttyöske kivételével, úgy tele volt a fejök nagyszerű reményekkel, hogy gondolni sem tudtak egyébre. Kukorikú ur a hangját köszörülgette, Buboska főpróbát tartott a kodácsolás művészetéből, Pipiske pedig a tánczról, mig-nem végre Kukorikú ur így szólt:

— Ideje, hogy utra keljünk, hogy még az est leszállta előtt találkozzunk Róka-Móka urral. Nem illenék, hogy várakoztassuk.

— Jaj, csak attól félek, hogy meglát a majorosné és hazakerget, aggódott Pipiske.

— Ne félj, amig engem látsz, felelé Kukorikú ur büszkén. Innen a majorból futva megyünk ki, és futunk, amig csak jó messzire ki nem értünk. Odakint aztán nyomunkat veszítik.



Futó lépésben indultak meg és nem is pihentek, míg csak a bozotos rétre nem értek.

— No, itt már ne fussunk oly nagyon, szólt Pöttyöske. Én még birom ugyan, nem is baj, ha elfáradok, mert hamar hazaérek; de ti aztán nem bírnátok ki a nagy utat.

— Aki nagy célra törekszik, sokat kibír, felelé Kukorikú ur méltóságosan.

De azért mégis csak lassabban ballagtak most már odább s azzal tették kellemesebbé az utat, hogy újra tervezgetni kezdtek, hogy mi minden szépet, nagyszerűt fognak látni és maguk is véghez vinni.

— Azt hiszem, nem is fogjuk tudni hová tenni a sok kincset, mondá Kukorikú ur. Én majd megaranyoztatom a sarkantyumat és aranyzinoros bársony süveget csináltatok a tarajomra.

— Én meg drága csipke-főkötőt a bubomra, szólt Buboska.

Pipiske még nem tudta határozottan, mit akar. Egyelőre azt szerette volna legjobban, ha ma már nem kellene messzire menni, mert esteledik, ilyenkor ő már el szokott ülni. Kezdett is kérdezősködni, hol találkoznak az ő jeles barátjokkal.

— Mindjárt ott leszünk, nyugtatta meg Kukorikú ur. Amott a kis erdő szélén találkozzunk. Aki előbb ér oda, megvárja a másikat.

A kis erdő nem volt messze, csakhamar eljutottak a szélére.

— Jeles barátom még nincs itt, szólt Kukorikú ur, miután szétnézett. Bizonyosan dolga van még az uti készülődéssel. De annál jobb, mert addig megpihenünk.

— Talán jobb lesz, ha csak holnap reggel indultok tovább, ajánlá Pöttyöske.

— Majd megvitatjuk Róka-Móka barátommal. Megtesz ő mindent a kedvemért.

Most pih...

ur, ha id...
Meghuz...
elszender...
nyugta. E...

— Sze...

Róka-Mó...
Kukorikú...
maskodik...
gek neki...

Móka ur...
olyan hiz...
majd rán...
rikúra. C...

Ez a k...
sajna! m...
mint aho...

Gyönyö...
messze a...

gott a je...

egyszerre

érett: e...

torkán h...

nem is tu...

telenül te...

— Igy...

Az egyik...

ritanom a...

nagy kak...

Most pihenünk. Majd kiált Róka-Móka ur, ha ideér.

Meghuzódtak egy bokor alá és mihamar elszenderültek. Csak Buboskának nem volt nyugta. Elosont alvó társai mellől.

— Szeretném, ha én találkoznam először Róka-Móka urral. Szemesé a világ. Ez a Kukorikú urunk nagyon gögösen hatalmaskodik. No, én elbánok vele, mert hizleg nekik s mindent elhisz. Ezt a Róka-Móka urat is elbolondítom. Mondok neki olyan hizlegő szavakat, hogy inkább fog majd rám hallgatni, mint a hetyke Kukorikúra. Csak találkoznam vele!

Ez a kívánsága hamar teljesült, hanem sajna! nem egészen olyan végzódással, mint ahogy reménylette.

Gyönyörű holdvilágos este volt s nem messze a bokrok közt ovatosan sompolygott a jeles Róka-Móka ur. És Buboska egyszerre csak valami rettenetes borzasztót érzett: egy szörnyeteg fenevad ráugrott, torkán harapta és szegény Buboska még nem is tudta, mi történik vele, már élettelenül terült el a földön.

— Igy ni! szólt a gonosz róka koma. Az egyik már megvan. De meg kell kaparitanom a többit is, kivált azt az ostoba nagy kakast. Az jó falat lesz. Bizonyosan

keresni fogják a társukat s ha itt találják, nagybusan fogják körülállani, rájuk rohanhatok és talán valamennyit megkaparitom.

A ravasz róka tehát kissé távolabbra huzódott és leskelődött. És nem is csalódott számításában.

Kukorikú ur, miután kissé bóbiskolt, türelmetlen kezdett lenni.

— Nem szabad nagyon elaludnunk. Hátha itt jár az én jeles barátom és hiába keres.

— Biz' az meglehet, szólt Pöttyöske. Hát nézzünk szét. De hová lett Buboska?

Keresték, hívogatták, de hiába. Egyszerre csak rábukkantak, amint élettelenül hevert ott a fűben.

— Ki merte az én legkedvesebb hivemet megfojtani? kiáltá Kukorikú nagy haraggal. Jaj a gonosztevőnek! Kerüljön csak a szemem elé!

— Már jön is! szólt Pöttyöske ijedten. Amott jön a gonosz róka! Fussunk!

— No persze! Hiszen az Róka-Móka ur, az én jeles művész barátom. Jól ismerem.

— De én is. Ha tetszik, maradj, de én nem kívánok vele közlelől megismerkedni. Jőjj, Pipiske!

Hanyatthomlok menekültek s Kukorikú ur, nem tudván biztosan, hányadán van.



velök tartott. Nem igen messzire erdész-
lak állt s a ház láttára Kukorikú ur
megint nekibátorodott. Ugyan szép dolog
lesz, ha művészi körutja ilyen hirtelen
megszeppenés miatt abba marad! Ez nem
lehet!

— Ugyan ne fussatok már, ti gyávák,
kiáltá. Mondom, hogy nem ellenség volt
az, akit láttunk, hanem az én Róka-Móka
barátom. Pipiske, ne higgy ennek a gyáva
Pöttyöske. Jöjj velem vissza, nehogy
megnehezteljen jeles művész barátunk.

— De mikor Pöttyöske azt mondja, hogy
jól ismeri a gonoszt!

— Én azt jobban tudom!

— De én is jól tudom, mondá Pöttyöske.
Egyébiránt amott van egy derék házörző
eb, az bizonyosan jól ismer mindent és
mindenkit ezen a tájon. Kérjünk tőle ta-
nácsot.

— Fölösleges ugyan, szolt Kukorikú
ur; de ha már annyira félték, hát nem
bánom.

Beröpültek az udvarra és szépen bocsá-
natot kértek a házörző ebdtől, hogy hábor-
gatják. Aztán elmondták neki, mi járatban
vannak. Az okos eb figyelmesen hallgatta,
aztán így szolt:



— Örüljete, hogy ti is a társatok sor-
sára nem jutottatok. Persze, hogy a gonosz

róka az. Sokat hajszoltuk már, de a ravasz
kópé mindig elmenekült. Azt tanácsolom,
maradjatok itt reggelig és csak fényes
nappal menjetek haza. Akkor nem mer a
gonosz előbujni. Ti pedig máskor ne indul-
jatok bolond ésszel ilyen együgyű kalandba.

Fölpattant erre Kukorikú ur, kit nagyon
bosszantott, hogy Pipiske és Pöttyöske előtt
így csuffá legyen.

— Megkövesd magadat, de így nem
szabad velem beszélned. Tudom én, mit
csinálok, nem is igaz abból egy szó sem,
amit most beszéltél. Te is csak gyáva eb
vagy és irigyled, hogy más valaki nagy
hirre jusson. De én megmutatom, hogy
nekem van igazam. Nem fogok szégyen-
szemre hazatérni, hanem folytatom művé-
szi körutamat és nem is jövök többé visz-
sza ilyen silány helyre.

No, ebben igaza volt. Büszkén kiröpült
a kerítésen át és sohasem tért többé visz-
sza, sem ide, sem máshová. Mi történt,
hogy történt, azt Pipiske és Pöttyöske nem
tudhatták meg egész biztosan. Csak fél-
füllel hallották, mikor késő éjjel a haza-
érkező erdész elmesélte a feleségének, hogy
megint látta azt a gonosz rókát, még pedig
zsákmánnyal futott. Az erdész rálött, de
a félhomályban nem találta, a róka elme-
nekült, ijedtében kiejtve szájából a prédát.

— Egy szép kakast kaparitott meg vala-
hol, mondá az erdész. No, talán épp ezzel
fogom meg. Vissza fog sompolyogni az
elvesztett zsákmányért, de majd egy kis
meglepetést szerzek neki.

A meglepetés nem volt más, mint róka-
fogó csapóvas. Az erdész még az éjjel
kivitte az erdőbe és behelyezte a csapó-
vasba a szerencsétlen véget ért Kukorikú
élettelen testét.

Róka k
dájáért, r
csapóvas

tünődött,
otthagyni
kaparni

Az er
hogy utá
san tért
ekkor ké

— Ne
Ott hoz
De a g
sünk ha
lett a v
szi körü

HORG

— A »E

GYÖZ
és
hogy m
mindegy
a többi
mert ne
Csak a
tálni a
csöndes

Ha c
most I

Nagy
azért n

Róka koma csakugyan visszatért a prédájáért, rá is talált. Csakhogy az a gyanus csapóvas sehogy sem tetszett neki. Sokáig



tűnődött, habozott. Végre mégis sajnálta otthagyni a jó prédát. Ki akarta onnan kaparni és — meg volt fogva.

Az erdész korán hajnalban ment ki, hogy utána nézzen. Csakhamar diadalmasan tért vissza. Pöttyöske és Pipiske épp ekkor készülődtek, hogy haza induljanak.

— Nézd, Pipiske, nézd! szólt Pöttyöske. Ott hozza az erdész szegény Kukorikút... De a gonosz Róka-Móka urat is! Sies-sünk haza, vigyük meg a hirt, hogy mi lett a vége büszke Kukorikú urunk művészi körutjának!

HORGÁSZAT A SAJÓ PARTJÁN.

— A »Kis Lap« 15-dik színes műmelléklete. —

GYÖNYÖRŰ víz a Sajó, szebbet Tildike és Imrike nem is ösmernek. Igaz, hogy más folyót még nem is láttak; de az mindegy. A Sajó mégis nagyon szép és a többi folyónál már csak azért is különb, mert nem kell messzire vándorolni hozzá. Csak a kert hátsó kis ajtaján kell kísértálni a mezőre, mindjárt ott érhetni a szép csendesen folydogáló vizet.

Ha ott nem volna, mit is csinálnának most Imrike és Tildike?

Nagyon melegen tüzött a nyári nap, de azért mégsem volt maradásuk a szobában.

Játszottak, futkostak és sokáig fittyet hánytak a forró napsugárnak; de Tildike végre is megvallotta:

— Jaj, de melegem van! Már nem bírok futni.

— No, nincs hideg, hagyta helyben Imrike. Én még bírnám ugyan, de legyen a te kedved szerint. Tudok ugyanis más mulatságot, melyben nem fáradunk el.

— Mi lesz az?

— Kisétálunk a Sajóhoz horgászni. Csináltam két horgot, neked is jut.

— Jaj de jó! Fogunk szép nagy halakat és vacsorára megsüttetjük.

— Nekem paprikás lével köll; de nem bánom, a tied legyen sütve vagy rántva.

Imrike előhozta a halász-szerszámokat. A horog, igaz, csak gombostüből volt görbitve, de arra is akadhat halacska, csak akarjon. Imrike egészen a víz partján helyezkedett el, Tildikét azonban mint gondos jó testvér nem eresztette olyan közelre.

— Te itt állj a hátam mögött. És mozdulatlanul tartsd a horgot, ne fecsegy, mert akkor elmenekülnek a halacska.

Dehogy szólt volna Tildike csak egy árva szót is! Majd bizony elszalasztja a jó rántott halat.

Ültek, üldögéltek, álltak, áldogáltak, lent a vízben pedig a halak usztak, uszkáltak. Ráérttek mindnyájan és főképp azok a furfangos halak úgy vélekedtek, hogy nem igen sürgős a dolog, nem köll nekik éppen még ma sütve vagy paprikás lével a tálban pompázniok.

— Jó nekünk itt a vízben is, kivált ilyen meleg nyári napon; nagyon meleg találna lenni a serpenyőben ott a tűz fölött.

Ha nem mondták — Imrike és Tildike nem igen hallották — hát alkalmasint mégis gondoltak. Mert a horgon függő csalétekbe egyik sem akart beleharapni. Néha-néha közelre uszott egy-egy kis hal s Imrike és Tildike elfojtott lélekzettel lesték a zsákmányt. De biz a zsákmány vigan ficzkándozva odább uszott.

Tildike sohajtott, Imrike a fejét csóválta. Végre is fölugrott Imrike.

— Eh, elég volt! Már nyugovóban a nap, újra szaladgalhatunk. Ha ezek az ostoba halak nem engedik magukat megfogni, hát maradjanak ott a vízben!

— Persze! Kapunk mi jobb vacsorát, szólt megnyugodva Tildike. Azért mégis jól elmulattunk.

És így a halászzattal mindnyájan megváltak elégedve: a halászok is, a halacszkák is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 26-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Magyarország.

Alattomos.

Gyulai Pál.

Adósság.

Remete.

Orvos.

Rima.

Szer.

Ág.

G.

Helyesen fejtették meg: Riesz Kornél, Vécsey Kálmán, Mattyasovszky Zoltán, Hajós Anna, ifj. Bolyó Károly, Gyémánt Ilona, Latinovits Endre, Vitályos Emma, Schönberg Zoltán, Taubner Margit, Babó Ida, Bretschneider Paula, Sárffy Tibor és Alfréd, Kiss Sarolta és Lajos, Maller Margit, Paula, Adél és Imre, Volarich Iduska és Imike, Klein Pál, Müller Iluska, Morlin Adorján, Hirschl Kornélia és Margit, Pösch Rudi, Gomperz Margit, Vancsay Irén, Sibilla Jenő, Benedek Pista, Bayer Feri, Stux Erzsé, Fürth testvérek, Kerdl Dezső és Ernő, Szilasi Emilia, Patterson Margit és Orsolya, Hollaki Leó, Széll Piroska, Fischer Ernő, Gerde Oszkár.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtén, nyertes lett *Vitályos Emma, Maros-Vásárhelyt*, kinek a jutalomkönyvet (*»Ifjusági Emléklapok«*, gyűjtötte *Füssy Tamás*) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIV. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Josipovich Kálmán, Pösch Rudi, Fischer Ernő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Jámbor Ilona. Egy kis simitással közlöm a jókedvűen és folyékonyan előadott kis mesédet.

Máskor azonban, ha netalán újra próbálkozol effélével, ird meg azt is, egészen a saját műved-e, vagy fordítottad, átdolgoztad valahonnan. Ha egészen a sajátod, annál nagyobb dicséretet érdemelsz. — **Stux Erzsé.** Megelégedéssel vettem tudomásul, hogy oly kitűnő bizonyítványt kaptál. De már a jutalmat, melyre vágyol, nagyon bajos volna teljesítenem, ha még olyan kedves is előttem a kívánságod, hogy a »Kis Lap« hetenként kétszer jelenjék meg. Nem lehet az, kis lányom, már csak azért sem, mert a régi böles mondás szerint »jóból is megárt a sok.« A szórakoztató olvasmányon kívül van még egyéb kellemes, testedző játék és komoly foglalkozás is: mindenből vedd ki a részedet, a »Kis Lap«-pal pedig maradjunk csak a régieben. — **Fischer Ernő.** A rejtvények jók s besoroztam a közlendőik sorába. A »Kisérlet« azonban tulmegy azon a határon, a melyben kis olvasótársaidra való tekintetből mozoghatok. Bonyolódott, költséges, bajt okozható produkeziókat nem ajánlhatok, az pedig, melyet leírtál, olyan. Ugy sejttem, hogy magad sem tettél vele kísérletet. Próbáld csak meg és mihamar meg fogsz győződni, hogy az üvegeső meggörbítése nem olyan könnyű és egyszerű, mint a hogy a papiroson leírva látszik. Sokkal több fog a kezdedben szétpattanni, mint meggörbülni. És ha sok fáradsággal sikerül is a produkezió, van ugyan tudományos érdekessége, de különben nem igen nyújt érdekes és meglepő látványt. A »Kis Lap« iránti meleg érdeklődésedet örömmel vettem tudomásul. — **Fülöp Etelka és Kálmán.** Nem olvastatok figyelmesen azokat a sorokat, mert különben már ott megtaláltátok volna kérdésekre a választ: hogy tudniillik azok a szavak helységnevek. Csak egy kivétel van köztük: *Bod Péter* jeles tudós és író volt. — **Schlichter Emma és Vilma.** Gyászotokban őszinte részvétellel osztozom. De nem irtátok meg, valjon a drága halottatok a »Kis Lap« olvasója volt-e, vagy már talán kinőtt kis olvasóim sorából: az előbbi esetben a gyászban kegyelettel osztozik a »Kis Lap« hiveinek nagy tábora is, melyet az ilyen szomorú esetről értesíteni is szoktam. A kegyelet, szeretettel teljes emlékezet enyhítse fájdalmatokat! — **Zsiga bácsi, Alsó-Dabas.** A kis történetke vonzóan van előadva és rajta leszünk, hogy mielőbb napvilágot lásson. Egy kicsike türelmet azonban mégis kérnünk kell, mert a közlemények megállapított sorrendjét nem mindig lehet megbontani. — **Gerde Oszkár.** Amiket leveledben említett, az mind nem kerülte el figyelmemet. De számat kellett vernem a többi dolgozatoknak hasonló és még nagyobb fogyatkozásaival, mert az ítélet csak így lehetett igazságos. Szépen megírt soraidat különben örömmel olvastam úgy is, mint figyelmes voltodnak bizonyosságát. — *Több levélről a jövő számban.*

próbálkozol
 út müved-e,
 onnan. Ha
 eretét érde-
 sel vettem
 nyt kaptál.
 gyon bajos
 es is elöt-
 hetenként
 is lányom,
 es mondás
 órakoztató
 kellemes,
 ; minden-
 -pal pedig
 er Ernő.
 ók sorába.
 a határon,
 tekintetből
 bajt okoz-
 dig, melyet
 sem tettél
 mihamar
 meggörbi-
 ínt a hogy
 óbb fog a
 ni. És ha
 czió, van
 nben nem
 . A »Kis
 mel vettem
 nán. Nem
 kat, mert
 a kérdése-
 a szavak
 ztük: *Bod*
 er Emma
 ttel osztó-
 ga halot-
 vagy már
 az előbbi
 a »Kis
 az ilyen
 kegyele-
 fájdalma-
 kis tör-
 leszünk,
 y kicsike
 l, mert a
 em mindig
 . Amiket
 el figyel-
 bi dolgo-
 atkozásai-
 igazságos.
 olvastam
 ságát. —



Horgászat a Sajó partján.

Műmelléklet a »KIS LAP« XLV. köt. 3-ik sz. hoz.

maeum-épület
ren.